

„Darumadár fenn az égen,
hazafelé szálldogál.[...]”

Magyar nóta (részlet)

– elhangzott Tattay Tanár Úr

70. születésnapján rendezett ünnepségen

EGY KÉPZELT PÁRBESZÉD / ÖRKÉNY ISTVÁN STÍLUSÁBAN/

In Memoriam Tattay Levente

Szereplők: Tattay Levente néhai jogászprofesszor, Landi Balázs egykori tanítvány és tanszéki kolléga

Előzmények: Tattay Levente, a Polgári Jogi Tanszék professor emeritusa és egyúttal a Kar – újra alapításától folyamatosan, szívvel és lélekkel jelen lévő - „nagy Öregje” hazatért Teremtőjéhez. Hogy mennyire fontos helyet töltött be Tattay tanár úr szívében és életében az egyetem, a tanszéki kollégák és hallgatók szakmai- és emberi közössége, mi sem tanúsítja jobban, hogy hétfő délután még megüzente a Tanszékre, hogy most gyengélkedik, így legyünk olyan kedvesek a másnapi óráin helyettesíteni. Tattay tanár úr kedre virradóan – hosszan, reményteli méltósággal és legalábbis előttünk könnyed eleganciával viselt betegségben – hunyt el szerető és gondoskodó családjá körében.

T.L.: Szervusz Balázkám! [narrátor: T.L. mindig, minden helyzetben előre köszön.] Olyan jó újra találkozni Veled! Képzeld, micsoda megtiszteltetésben van részem!

L.B.: Szervusz Tanár Úr! [narrátor: L.B. levegőért kapkod.] Hát Te...?! De hát, Levente, Te meghaltál...

T.L.: Persze, persze, de tudod Balázs, oly sok szenvedés és nélkülözés, oly sok tragédia van az életben, hogy én csak hálás lehetek az Istennek, hogy ilyen sok évvel éltem, s hogy volt szerető családom, büszke lehetek gyerekeimre, láttam a második kisunokámat is, és ami a legfontosabb, hogy itt vagytok Ti, fiatalok, akik előtt talán még hozzánk képest is több lehetőség és szakmai kihívás áll!

L.B.: Levente, nagyon hiányzol, már most! [narrátor: T.L. eközben kedélyesen előveszi hatalmas kulcsosomóját és a legtermészetesebb módon kinyitja tanszéki szobájának ajtaját.]

T.L.: Nagyon aranyos vagy! Nézd, én is mindig oly nagy örömmel jöttem a Tanszékre! Jó érzés köztetek lenni! Na de azért képzeld el, már találkoztam Lontai Bandi bácsival, és ott volt Eörsi Gyula is! És képzeld, mind annyira kedvesen és szívesen fogadtak...! Hatalmas megtiszteltetés ebbe a társaságba tartozni!

L.B.: [*narrátor: L.B. még mindig nem kap levegőt, és már könnyeivel is küszködik.*] Levente, nekünk is hatalmas megtiszteltetés volt Veled dolgozni! Nagyon sokat jelentett emberi odafigyelésed, a feltétlen és teljes bizalmad, amivel mindannyiunk felé fordultál, lelkesítettél! Az, hogy hatalmas tudásod, tapasztalatod és professzorságod mellett is mindig olyan szerény voltál, sosem „főnökösködtél”, s messze mindenkit megelőzve tudtál igazi csapatjátékosként dolgozni a Tanszéken! Életre szóló, meghatározó élmény volt Téged megismerni! Köszönöm, köszönjük Neked...! [*narrátor: L.B. sír.*]

T.L.: Jaj, igazán nagyon kedves Tőled, Balázkám! Nem hiszem, hogy megérdemelném ezeket a dicsérő szavakat, de nagyon jól esik! Nekem is fontos volt egy enynyire jó csapat tagjának lennem! Kár, hogy a sok elfoglaltság miatt csak ritkán tudtunk hosszabban beszélgetni! Most például azért jöttem, hogy pár anyagot vegyek magamhoz, mert felkértek Szladitsék, hogy a hungarikumokról tartsak egy előadást, amolyan „székfoglalót” tudod! Te, hatalmas megtiszteltetés azért olyanok előtt beszélni, mint Szladits, Grosschmid vagy Villányi!

L.B.: Persze, Tanár Úr, jó felkészülést kívánok Neked! Biztosan nagyon jól fog sikerülni, s mi büszkék leszünk Rád!

T.L.: Tényleg zavarba hozol! Majd ha elkészültem veled, adok egy példányt belőle, ha nem sértelek meg ezzel?! Szervusz, jó volt Veled találkozni és váltani pár szót! [*narrátor: T.L. belép a tanszéki szobájába, és annak ajtaját résre nyitva hagyja maga után. L.B. örömmel és megnyugvással nézi a résre nyitva hagyott ajtót, miközben eszébe jut Örkény István egyik egypercese, Az élet értelme:*

„Ha sok cseresznyepaprikát madzagra fűzünk, abból lesz a paprikakoszorú. Ha viszont nem fűzzük fel őket, nem lesz belőlük koszorú.

Pedig a paprika ugyanannyi, éppoly piros, éppoly erős. De mégse koszorú.

Csak a madzag tenné? Nem a madzag teszi. Az a madzag, mint tudjuk, mellékes, harmadrangú valami.

Hát akkor mi?

Aki ezen elgondolkozik, s ügyel rá, hogy gondolatai ne kalandozzanak összevissza, hanem helyes irányban haladjanak, nagy igazságoknak jöhet nyomára.”]

L.B.: [*narrátor: L.B. már egyedül áll a tanszéki folyosón T.L. szobája előtt.*] Kedves Tanár Úr, Te nemcsak megtaláltad, tanítottad és őrizted, de meg is élted az „élet értelmét”! Bár jelenleg „még csak” a Kalocsai- és a Szegedi fűszerpaprika-örlemény került be a Hungarikumok gyűjteményébe, de kít tudja, talán éppen a Te munkásságod nyomán a paprika-koszorú is felvételt nyer majd, mert hiszen „nagy igazságoknak” forrása...

Isten Veled, Levente!

LANDI Balázs